

PAASJA 2018

P.209.647
3-maandelijks
TIJDSCHRIFT
Jaargang 44
jan-febr-mrt 2018

www.pietersimenon.be/home-fondsenwerving
Hier vindt u ons tijdschrift in kleur en ... nog veel meer

Een frisse wind of .... een nieuwe box!

Of de grote schoonmaak in de lente nog gebruikelijk is, dat betwijfel ik. We pinnen ons niet meer zo vast aan een bepaalde periode om ons huis helemaal spik en span te krijgen, of het een fris jasje te geven. We plannen het naargelang we geld en tijd hebben.

Mijn moeder begon vroeger altijd meteen na nieuwjaar met één voor één alle kamers een grote beurt te geven: er werd geverfd, behangen, alle spulletjes werden afgewassen, meubels geboend. Dekens of dekbedden, gordijnen, het ging allemaal de wasmachine in. Kasten werden leeggehaald en uitgeveegd. Om kort te zijn: alles, maar dan ook alles werd onderhanden genomen. We hadden nauwelijks financiële ruimte, maar mijn moeder wist met weinig middelen, maar vooral met veel liefde, ons huis gezellig te maken! Een moeder om trots op te zijn!

Als het huis klaar was, kwamen wij aan de beurt. We werden in spiksplinternieuwe kleren gestoken, van kop tot teen, en die mochten wij voor de eerste keer pas met Pasen aandoen. We gingen elke zondag naar de mis, net als iedereen trouwens, maar met Pasen was het in de kerk een echte modeshow. We zaten soms te bibberen van de kou in onze 'zomerkleren' maar we waren wél zo fier als een gieter met onze nieuwe outfit. Het had iets zo één moment in het jaar waarop alles opgefrist werd, wij inbegrepen, en dan bedoel ik zowel onze buiten- als onze binnenkant. Want een paasbiecht en -communie hoorden er ook bij.

Mijn moeder is net 88 jaar geworden en tot een paar jaar geleden is zij die grote schoonmaak blijven doen. Nu verblijft ze sinds kort in een rusthuis en ik ben er zeker van dat, als ze nog beter lopen kon, de dames van het onderhoud aan haar kamer niets hoefden te doen. Ze zou hen allemaal voor zijn!

Wij in Pieter Simenon maken vanaf deze lente ook een frisse start. Bij aankomst in ons begeleidingstehuis krijgt iedere jongere een mooie startbox met daarin:

- Washandje(2)
- Handdoek(2)
- Badhanddoek(2)
- Dekbedovertrek(2)
- Kussensloop(2)
- Onderlaken(2)
- Fles voor sodastream
- HDMI-kabel
- Verdeelstekker
- Gsm-lader (universeel)
- USB-stekker
- Afstandsbediening
- Luchtverfrisser

- Tandborstel
- Tandpasta
- Doucheegel
- Shampoo
- Nagelknipper
- Deodorant
- Borstel
- Scheermesje
- Scheerschuim
- Mondwater
- Wattenstaafjes
- Wax
- Lippenbalsem

Vertrekt hij dan mag hij alles meenemen behalve de afstandsbediening en de box.

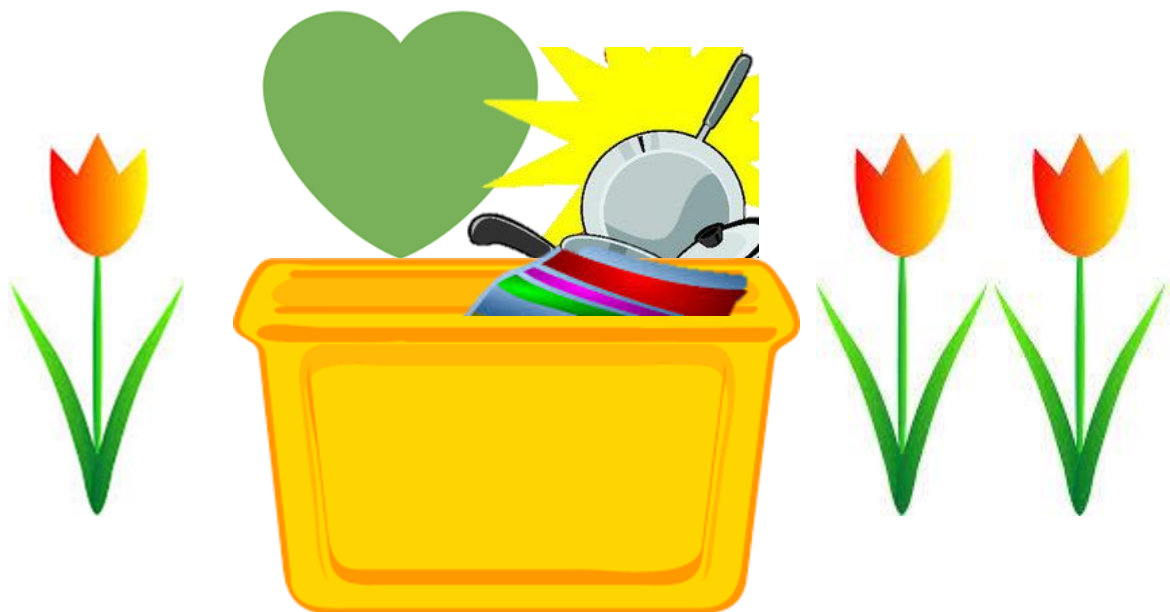
Het voelt goed, zo hun eigen spulletjes te krijgen meteen als ze binnenkomen. We helpen hen om hun kamer gezellig te maken. Het praktische vullen we aan met een heleboel zorgzaamheid en warme aandacht en zo voelen ze zich hopelijk snel een beetje thuis.

Wie wil ons helpen met deze 'voorjaarsactie' voor onze jongens en de boxen mee vullen met spulletjes, misschien ook met een warme gedachte aan onze stoere binken met kleine, soms eenzame hartjes?

Het zijn allemaal extraatjes die we kunnen doen vanuit de opbrengst van de JA die u nu in uw handen hebt dus .... vele handjes maken een box zwaar!

Bedankt en wij wensen u allemaal een heerlijk voorjaar toe en een Pasen die lekker ouderwets voor een nieuw, fris en gelukkig begin zorgt.

Rosa

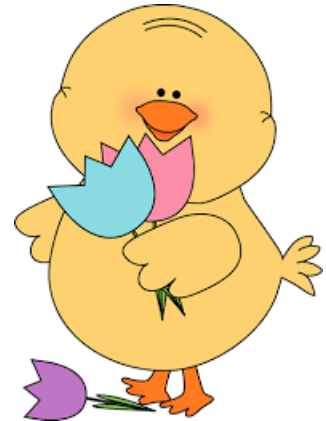

**Wat u ook in onze box wil stoppen ... uw bijdrage is welkom op
bpost bank BE91 0000 1025 0876
VZW JONGERENWERKING PIETER SIMENON
Martinus Van Gurplaan 45 – 3920 Lommel
Vanaf 40 euro/jaar ontvangt u een fiscaal attest
Dankjewel en warme lentegroetjes van ons en onze jongeren!**

Soms vind je een heel leuk briefje op je bureau

Lieve Rosa,

Dit is poging 2 om je te verrassen.
Ook poging 2 is wederom mislukt.
Poging 3 wordt zeker een succes!
Dan krijg je je dikke pakkerd!
Ey How, in juni op pensioen?
Feestje of wa?

Dikke Dikke Kus

xxx

S....

En veel sterkte en beterschap met jouw mama

Als een gast, die al verschillende jaren uitgeschreven is, nog steeds op deze manier contact onderhoudt met ons, daar wordt je hart toch warm van, niet?

Tekstje van een moeder in PH-begeleiding

Elk kind moet de weg naar volwassenheid afleggen met vallen en opstaan, maar wat als je als gezin een struikelblok tegenkomt dat niet binnen de normen valt?

Toen onze dochter in aanraking kwam met drugs wilden wij dat meteen grondig aanpakken maar waar begin je als ouder? Er komen talloze emoties op je af en dan moet je als ouder stevig genoeg in je schoenen staan om ook nog een rots voor je kind te kunnen zijn. Geen eenvoudige taak want na de woede (waarom doet ons kind zoiets?) en twijfel (is het mijn schuld als ouder?) moet je er hoe dan ook voor ze zijn. En dat terwijl ik eigenlijk vooral boos en verdrietig was dat ze zich had laten meeslepen en ondanks onze voorlichting en waarschuwingen voor die situatie had gekozen.

Via crisishulp kwamen wij in aanraking met PH, een vorm van gezinsbegeleiding waarbij het gezin en de onderlinge communicatie centraal staan. In de eerste instantie hadden we er niet echt hoge verwachtingen van maar na de periode van 4 maanden hebben wij als opvoeders toch een en ander geleerd en onze puber hopelijk ook.

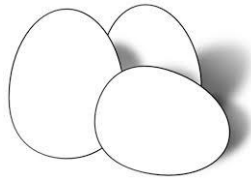
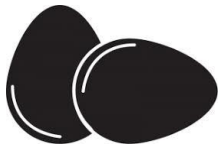
Het is erg simpel om een situatie alleen vanuit je eigen beleving te beschouwen maar de beleving en redenering van een puber zijn totaal anders (soms volkomen onredelijk en ondoordacht) dan die van ons volwassenen. Toch fijn als je dan als gezin in zijn geheel of als gezinsleden onderling een gesprek kan voeren met een coach van PH die als een soort "scheidsrechter" het gesprek in de juiste richting stuurt. Nu is het woord scheidsrechter misschien niet helemaal terecht. De PH medewerker kiest niet één winnaar aan het einde van het gesprek maar streeft naar een winsituatie voor alle deelnemers aan dat gesprek.

Het is vaak heel moeilijk om je gevoelens te uiten of je bezorgdheden uit te spreken en dan op begrip te rekenen. Bij PH leren ze je dat je gevoel je gevoel is, zonder dat een ander daarover mag oordelen. Tijdens onze gesprekken voelde ik mij door de aanwezigheid van de PH-coach vrijer om eerlijk te durven zeggen wat ik voelde en wat ik nodig had. De gesprekken waren niet altijd makkelijk maar het was fijn om door de aanwezigheid van de PH coach het gevoel te hebben dat je gesteund werd in je gevoelens.

Na mijn eerste één op één gesprek met de coach moest ik even heel diep naar binnen bij mijzelf om mijn gevoelens goed op een rij te zetten. De dagen daarna zat ik vol schuldgevoelens omdat ik mijn verwachtingen onredelijk vond maar door PH heb ik als moeder geleerd dat ik ook goed voor mijzelf moet zorgen om een stabielere en betere moeder te zijn. Door liever en milder voor mijzelf te zijn, kan ik de mogelijke crisissituaties ook veel beter aan en mijn kinderen beter begeleiden tijdens die moeilijke periode.

Crys

En ook dit gezin is duidelijk 'positief geheroriënteerd'.

Het PH traject heeft ons geholpen om inzicht in elkaar te krijgen. In ons gezin spraken we wel met elkaar, maar communiceerden we niet. We dachten voor een ander en spraken voor een ander. Het PH traject heeft ons geholpen beter met elkaar te communiceren. Dat lukt misschien nog steeds niet altijd en we vallen helaas nog wel eens terug in oude gewoontes, maar we kijken naar onszelf en realiseren dan dat dat gebeurt. In het verleden gingen we maar stug door tot de bom echt barstte. Nu kunnen we op tijd ingrijpen.

De begeleiding die we hebben gekregen tijdens het traject is echt top. De mensen staan voor je klaar en luisteren echt naar je!

Je hebt het vaak niet door als je midden in een situatie zit waar je geen uitweg meer in ziet, maar de inzichten en de kijk op bepaalde situaties of personen door een "buitenstaander" kunnen juist heel erg behulpzaam zijn. Bij ons was dat heel erg het geval. Onze ogen gingen open voor, door en met elkaar.

We gaven altijd de ander de schuld van bepaalde situaties of gebeurtenissen, maar juist door PH beseften we dat het ook vaak onze eigen schuld was en dat we met z'n allen schuldig waren aan en verantwoordelijk voor de situatie waar we in zaten.

Het is niet altijd zo zwart/wit als het lijkt... Vaak is er ook een grijs gebied waar je onbewust met z'n allen in zit. Met behulp van PH zijn onze ogen geopend en weten we dat er grijze gebieden bestaan.

Als je het gevoel hebt dat je in een uitzichtloze situatie zit, accepteer de hulp die je kan krijgen, die je geboden wordt. Een PH traject zou heel goed de hulp kunnen zijn die je/jullie nodig hebben.

Positieve Heroriëntering is een manier van bemiddelen in gezinnen die de jongere en de context centraal zet. Verbondenheid is het uitgangspunt maar ook de doelstelling. Cruciaal is dat we onmiddellijk inspelen op de vraag die er ligt binnen het gezin. We worden door een verwijzer (CLB, Centra voor Geestelijke Gezondheidszorg, OCJ (Ondersteuningscentra Jeugdzorg),...) geïntroduceerd als bemiddelaar. We profileren ons ook niet als hulpverlener, niet als iemand die de oplossing voor de verontrusting komt brengen, maar wij beogen de communicatie tussen de mensen te herstellen, verbinding tussen de mensen te brengen en hen te doen geloven in hun eigen mogelijkheden om om te gaan met het probleem dat er ligt, teneinde iets in beweging te krijgen vanuit de mensen zelf. PH is dus een emancipatorisch proces - geen begeleiding zoals we ze kenden - waarbij de kracht van mensen aangesproken wordt. Iedereen krijgt de verantwoordelijkheid om een steentje bij te dragen tot positieve verandering. Het is een gestructureerd proces waarbij betrokkenen op zoek gaan naar de kern van hun vraag. De procesbegeleiding creëert een veilig klimaat waarin de betrokkenen elkaar beluisteren. Mensen (opnieuw) naar elkaar laten luisteren is de bron tot herstel van de communicatie.

ARLET BIJNA MET PENSIOEN (DEEL 3)

Arlet, 1 augustus 2017

Over precies 2 jaar ga ik met pensioen.

Ik zal dan zo'n 35 jaar in Pieter Simenon gewerkt hebben.

35 jaren vol mensen, ervaringen, levenslessen, evoluties.

Een schat aan mooie herinneringen en beelden.

Opgeslagen in mijn hoofd en in mijn hart.

Graag wil ik er een aantal met jullie delen.

Marc

Mijn diepste en merkwaardigste herinnering.

Marc was één van de jongens met wie ik op mijn proefdag stenen kuiste. Een grote, ruige kerel, krullenbol, beetje verlegen.

De jongens konden toen tot hun 21 jaar in Pieter Simenon blijven. Marc had zijn legerdienst al achter de rug, was 19-20 jaar toen ik begon te werken. We hadden meteen een fijne zus-broerband. Marc was de vriendelijkheid zelve, maar als hij gedronken had kon hij erg agressief zijn. Hij was in mijn ogen een echte ruwe diamant: van binnen een prachtmens, van buiten ruig.

In het Werkatelier bleek dat hij gouden handen had. Hij was altijd op post, werkte de hele dag aan auto's, legde me geduldig uit hoe een motor werkt. We kregen ergens een oude auto. Marc en nog een paar jongens maakten er een cabrio van, slepen hem dwars door, lasten alles terug aan elkaar, en kregen hem ook nog aan de gang. Te gek.

Na Pieter Simenon ging Marc alleen wonen. Hij verhuisde een paar keer, maar bleef wel in Lommel. We verloren elkaar wat uit het oog. Maar af en toe waaide hij bij ons thuis of in het Werkatelier binnen. Dan kwam hij vertellen over een misgelopen relatie of over een nieuwe job. Of hij kwam zijn auto tonen, met doorzichtige motorkap zodat je de motor kon zien draaien.

Op een bepaald moment vertelde hij dat hij CVS (chronisch vermoeidheidssyndroom) had. Hij kon niet meer gaan werken, maar deed nog wel vrijwilligerswerk voor de gemeente.

Op een avond stond hij voor onze deur. Of hij mij iets mocht komen vragen. Het was donker, ik liet hem binnen en zag in het licht meteen dat hij echt ziek was. Hij bleek kanker te hebben. Een agressieve vorm. Hij kwam eigenlijk vragen of ik voor een aantal zaken wilde zorgen als hij er niet meer zou zijn. Ik beloofde mijn best te doen. Hij gaf me de sleutels van zijn huis. Ik beloofde langs te komen. Ik stond hem nog lang verbouwereerd na te kijken na zijn vertrek.

's Anderendaags ging ik naar Vincent (directeur). Hij zei: "Arlet, doe wat er moet gebeuren, dit heeft voorrang." De dag erna liet Marc weten dat hij naar de kliniek van Hasselt moest. Ik dacht voor onderzoek. Ik ging die dag zijn huis poetsen, zodat hij in een proper huis kon terugkomen. Ik herinner me tot op de dag van vandaag hoe mooi Marc zijn huis ingericht had, zo gezellig. Maar op alles lag een dikke laag stof. Terwijl Marc eigenlijk heel proper was. Het was duidelijk dat hij al heel lang niks meer had kunnen doen.

In de keuken een hoge stapel vacuüm verpakte maaltijden. Ongeopend.

Het werd me hoe langer hoe meer duidelijk hoe eenzaam hij de laatste periode moest geweest zijn.

Ik belde regelmatig naar de kliniek. Marc voelde zich goed. Hij praatte over zijn ex-begeleiders. Ik spoorde hen op en vroeg hen Marc te bezoeken. Ze gingen langs, er werden oude koeien uit de gracht gehaald en gelachen. Marc vond het geweldig. Een paar dagen later kreeg ik telefoon van de broer van Marc. Of ik naar de kliniek kon komen, want Marc ging achteruit. We zijn toen meteen naar Hasselt gereden. Zijn broer, de vriendin van zijn broer en een ex-vriendin van Marc zaten langs het bed. Marc was in coma. De vriendin zei: "Marc had het altijd over zijn vriendin. Eindelijk krijgen we jou eens te zien." Ik was echt wel van mijn stuk, had nooit beseft dat Marc mij echt als een vriendin zag.

Het was duidelijk dat Marc niet lang meer zou leven. Op de terugweg belde Marc's broer mij al op om te zeggen dat hij overleden was. "Hij heeft op jou gewacht om te gaan."

De broer van Marc vroeg me om te helpen met de begrafenis. De dienst gebeurde in het kerkje van Lommel-Werkplaatsen. We nodigden iedereen uit die Marc gekend had. Collega's van Pieter Simenon lazen prachtige teksten voor. In het vergaderlokaal van Pieter Simenon deden we de koffietafel. Vele oud-gasten en oud-collega's waren naar de begrafenis gekomen, Marc zou het fijn gevonden hebben. Een dag later stond Marc's broer, zijn vriendin, de ex-vriendin en ik arm in arm op het kerkhof om de assen te verstrooien.

Het OCMW regelde de nalatenschap en vroeg mij erbij om de wensen van Marc kenbaar te maken. Ik gaf hen de sleutels van zijn huis en vertelde wat Marc me gevraagd had: wie wat moest krijgen van zijn weinige bezittingen.

Met Allerheiligen stuurde de broer van Marc nog een mail om te bedanken.

Ik ben niet vaak naar zijn graf geweest. Maar ik denk nog regelmatig aan Marc.

Aan de gemiste kansen. Aan de mooie tijden. Aan zijn eenzaamheid.

Ik vond het een eer dat ik hem op het einde mocht bijstaan.

Over etiketjes en puber zijn

In mijn ogen worden er te veel etiketten geplakt op jongeren.

Autist, ADHD, Tourette, hechtingsstoornis, agressief, depressief, suïcidaal, ...

Ik ben mezelf ervan bewust dat onderzoek en diagnose nodig is om te begrijpen waarom kinderen, jongeren moeilijk functioneren in ons schoolsysteem, thuis, in de maatschappij. Een goede diagnose, eventueel medicatie, wat handvaten, ... kunnen ouders en andere opvoeders helpen om op een correcte manier leiding te geven. Maar ik heb het er moeilijk mee dat die etiketten voortdurend boven gehaald worden om te kaderen dat het probleem louter en alleen bij het kind, de jongere zou liggen. Naar mijn gevoel kan je zo ook verantwoordelijkheid afschuiven of er elk gedrag mee verklaren, terwijl onze jongeren toch ook allemaal gewoon puber zijn.

Mijn hart gaat uit naar pubers. Jongeren die niet goed in hun vel zitten, zoeken, botsen. De ene dag te zot, de andere dag te bot. Verdriet en euforie op enkele uren tijd. Hun lijf past (nog) niet, je ziet ze stuntelen. Ze stralen zo erg "de pijn van het zijn" uit.

Ik ben allerm minst vergeten dat ik zelf een moeilijke puber was. En als ik het al vergat, maakte mijn moeder er mij regelmatig attent op: "Jij was ook geen gemakkelijke, hoor." Ik voelde me vaak onmachtig tegen gezag, ongelukkig, een buitenstaander. Hoe moeilijk ik ook was, mijn moeder stond altijd voor me klaar. Ik heb haar vaak gekwetst door mijn onbehouwen en ongenueanceerde uitspraken. Maar zij bleef geduldig wachten, tot ik tot inzicht kwam.

En dat is wat pubers nodig hebben: mensen die hen onvoorwaardelijk steunen, er zijn, hen verdragen, rustig grenzen aangeven maar niet stoppen, kansen blijven geven.

De keren dat ik als coördinator jongeren moest schorsen, was er veel aan vooraf gegaan, maar toch voelde het aan als falen.

In ons project hebben we er altijd voor gekozen te werken met de jongere op zich. Info, dossiers, diagnoses worden bij aanmelding in ontvangst genomen, maar we starten daarna eigenlijk bij nul: wie is deze jongere, wat zijn zijn of haar sterke kanten en leerpunten, hoe gaan we daarmee aan de slag.

Elke jongere is anders, zoals elke mens anders is. Het is onze opdracht te zoeken en te blijven zoeken naar openingen, naar contact, naar wegen om groei te bevorderen.

Jongeren worden aangemeld als autistisch, maar er zijn enorme verschillen.

Sommigen van hen krijgen we niet bij ons, anderen zijn er net elke dag. Met sommigen krijg je een zekere band, met anderen zeer beperkt. De ene stelt dwangmatig gedrag, bij de andere merk je niks. Met de diagnose op zich kan je dus weinig. Als je vanaf nul begint, kan je de jongere gewoon open tegemoet treden en hem of haar leren kennen als mens.

Elk van ons heeft wel ergens een trekje, een dwangmatige gewoonte, de neiging zich uit de groep terug te trekken. Autisme is dan echt niet ver af. "Iedereen autist" is een vaste uitspraak op ons team.

Persoonlijk werd ik het meest geraakt door jongeren die zegden niet langer te willen leven. Jongeren die vertellen: "Ik denk niet dat ik er over een jaar nog ben, ik weet niet voor wie ik nog moet leven, ik heb precies geen plek op deze wereld." Hun schrijvende verhalen over hoe het thuis loopt.

Daarnaast werd ik ook altijd getriggerd door jongeren waarmee je moest vechten om tot contact te komen.

In onze zoektocht naar methodieken om tot zelfinzicht te komen, hebben we in februari 2008 Christina, een dichteres uitgenodigd. Zij leerde ons hoe je met woorden vorm kan geven aan je gevoel. We gingen met een groepje aan de slag, het was een magische ervaring.

Twee van mijn gedichten illustreren dit.

Ach puber

Heb maar een hekel;

Haat maar.

Lach hard en dwaas.

Voel je machteloosheid,
druk in je keel.

Vecht.

Sla in het rond.

Je wilskracht is geboren.

Autist

Ogen zijn de spiegels van de ziel.

Waar is jouw ziel?

Ik zie enkel angst, onzekerheid.

Peilloze, donkere diepte.

Zie ik mijn eigen angst

me niet te kunnen verbinden?

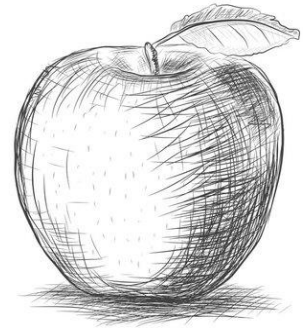
Jouw ogen zuigen me naar binnen.

Ik verdrink in jou.

Arlet

APPÉL, mijn 2de thuis,

door Valeria

Ik zat in de knoop met mezelf, waardoor school moeilijk ging, praktisch onmogelijk.

Na veel proberen en gesprekken met school én mijn ouders, ben ik hier terechtgekomen...

De eerste dag was de moeilijkste stap om te zetten.

Ik wist niet wat ik kon verwachten en wat er verwacht werd van mij. Nu ik hierop terugkijk was ik angstig om niets.

Op school voelde ik mij "dat" zwaarlijvige meisje zonder talent, zonder ook maar iets speciaal.

In APPÉL heb ik mezelf leren kennen op verschillende gebieden. Nu ben ik niet meer "dat" meisje. Hier ben ik Valeria, en iedereen vindt dat oké, ik vind dat oké. Ik voel me terug goed en ben niet meer bang om 's morgens uit mijn bed te stappen.

Ik weet wat ik kan en wat haalbaar is, en daar helpen de begeleiders mij ook bij. We werken hier vanuit gelijkheid, de jongeren én de begeleiders zijn één team. 's Morgens is tijd voor het onthaal, hierbij vertellen we ons, hoe we ons voelen. Dit vond ik eerst raar en ongemakkelijk, want ik had nooit mijn gevoelens bloot gelegd op tafel. Nu is het een gewoonte, een gewoonte die ik niet meer zomaar kan afleren.

Wij krijgen de juiste portie vrijheid, daarmee wil ik zeggen dat iedereen openstaat voor elkaars opmerkingen, ideeën en keuzes. Deze worden ter harte genomen. Ze nemen ze ook serieus.

Ook heb ik hier vele vrienden gemaakt, sommige zijn al weg, en er komen er nieuwe bij. Op Facebook hebben we een groepschat gemaakt zodat wij (de jongeren) met elkaar in contact kunnen blijven.

Natuurlijk hebben we allemaal eens een mindere dag, maar daar wordt rekening mee gehouden.

Ze helpen me vooruitgaan, fysiek maar ook mentaal. Elke dag hebben we de mogelijkheid om te gaan fitnesssen, daar hebben we ook een vrije keuze in.

Na de paasvakantie ben ik van plan weer naar school te gaan, hier krijg ik alle steun in.

Na lange tijd heb ik weer iets om naar uit te kijken, dat heb ik in een lange tijd niet gehad. Daarom wil ik iedereen bedanken die me heeft geholpen om mijn stap naar het volwassene leven makkelijker te maken en me heeft geleerd dat goed zijn, goed genoeg is.

Luisteren

Als ik je vraag naar mij te luisteren en jij begint mij adviezen te geven, dan doe je niet wat ik je vraag.

Als ik je vraag naar mij te luisteren en jij begint mij te vertellen waarom ik iets niet zo moet voelen als ik het voel, dan neem je mijn gevoelens niet serieus.

Als ik je vraag naar mij te luisteren en jij denkt dat jij iets moet doen om mijn problemen op te lossen, dan laat je mij in de steek, hoe vreemd dat ook mag lijken.

Misschien is dat de reden waarom voor sommige mensen bidden werkt, omdat God niets terugzegt en hij geen adviezen geeft of probeert dingen voor je te regelen. Hij luistert alleen maar en vertrouwt erop dat je er zelf wel uitkomt.

Dus, alsjeblieft, luister alleen maar naar me en probeer me te begrijpen. En als je wilt praten, wacht dan even en ik beloof je dat ik op mijn beurt naar jou zal luisteren.

Uit: Loving each other, Leo Buscaglia